

Mariëtte Middelbeek

Strandwacht

jeugdthriller

Mariëtte Middelbeek

STRANDWACHT

HOOFDSTUK 1

‘Ik verveel me.’

Anne van Someren keek verstoord op van haar boek. Haar zus Emma zat naast haar onderuitgezakt op een klapstoel en schopte met haar voeten in de lucht. Een eindje verderop landde haar teenslipper op het dorre gras. Aan haar linkervoet bungelde haar andere slipper, die ook elk moment door de lucht kon vliegen.

Anne haalde even haar schouders op. Typisch Emma. Die verveelde zich altijd. ‘Dan ga je een boek lezen.’

Emma trok een vies gezicht. ‘Net als jullie allemaal, zeker.’

‘Ga met je telefoon spelen.’

‘Niks aan zonder 3G. De wifi werkt ook niet hier bij de tent.’

‘Hm.’ Anne begon haar aandacht te verliezen. Ze richtte zich weer op haar Carry Slee-boek, dat ze speciaal tot de vakantie had bewaard. Toen ze eindelijk in Frankrijk waren, wist ze niet hoe snel ze eraan moest beginnen.

‘Wil je zwemmen?’ Dat was Emma weer, die haar tweede slipper met een boogje door de lucht trapte. ‘Dat zwembad zag er cool uit.’

‘Straks.’

‘Jij bent saai.’

‘Je bent zelf saai.’

‘Jij wil niks, behalve zo’n stom boek lezen.’

‘Laat me met rust.’

‘Dames.’ Dat was Berend, hun vader, die een paar meter verderop zat, ook al verdiept in een boek. Hij keek waarschuwend hun kant op. ‘Niet zo katten.’

‘Ik deed niks’, zei Anne verdedigend. ‘Ik wil gewoon lezen.’

‘Emma, laat je zus met rust.’

‘Maar...’

‘Emma.’ Hanneke, hun moeder, bemoeide zich ermee. ‘Waarom ga je dat tijdschrift niet lezen dat ik voor je had gekocht? Er staat een heel artikel in over One Direction.’

‘Heb ik al uit.’

‘Ga alsjeblieft jezelf even vermaken.’

‘Maar Anne wil niet mee zwemmen en...’

Ze werd onderbroken omdat een jonge vrouw op een mountainbike voor hun tent stopte. Ze droeg een korte broek, een neonroze tanktop en een petje in dezelfde kleur met het logo van de camping erop. ‘Hallo!’ riep ze in het Nederlands. ‘Jullie zijn nieuw, hè? Ik heb hier wat informatie over wat er voor jongeren allemaal te doen is op de camping.’

Emma veerde overeind. ‘Precies wat ik zocht’, mompelde ze, en ze liep op de vrouw af. Ze stonden even te praten en de vrouw gaf Emma een stapeltje folders. Van een afstandje keek Anne nieuwsgierig toe.

Even later kwam Emma met de folders weer haar kant op. Haar chagrijnige bui leek helemaal verdwenen. ‘An, kijk!’ riep ze enthousiast. ‘Er is hier vet veel te doen. Er is een animatieteam dat elke middag en avond van alles organiseert. Allemaal dingen op het strand, en je kan ook kanoën, tennissen en films maken. En ze hebben een talentenjacht. Word ik eindelijk ontdekt als zangeres.’

‘Je kan helemaal niet zingen.’

Emma bladerde onverstoord verder door de folders. ‘Ze hebben ook waterpolowedstrijden en je kan meedoen met snorkelen of met aeroball.’

Anne pakte de folder van haar zus aan. ‘Wat is aeroball?’

‘Een combinatie tussen trampolinespringen en volleybal, zo te zien. Klinkt wel leuk. O, en we kunnen ook paardrijden. Over het strand.’

Anne keek vies. ‘Ik ben bang voor paarden, dat weet je toch. Jij trouwens ook.’

‘Ja, da’s waar.’

Ze keken elkaar aan en schoten tegelijk in de lach.

‘Maar dit is wel cool’, zei Emma en ze hield een nieuwe folder omhoog. ‘Op vrijdagavond is er een disco in het hoofdgebouw bij de receptie en op zaterdagavond organiseren ze een beach party op het strand.’

‘O, daar wil ik heen!’ riep Anne enthousiast.

‘Anders ik wel. Ik heb al een paar leuke jongens gezien, misschien komen die ook wel.’

‘Lucas, eat your heart out.’

Emma trok een gezicht. ‘Precies.’

Geen goed onderwerp om over te beginnen, merkte Anne meteen. Twee weken geleden, vlak voor de vakantie,

had Lucas ineens verkering gevraagd aan Jaimy, Emma's beste vriendin. En dat terwijl Emma al sinds het begin van het schooljaar verliefd op hem was en in december, op het kerstfeest, zelfs met hem had gezoend. Maar toen had Lucas gezegd dat hij geen verkering wilde. Met niemand. En dat als hij van gedachten zou veranderen, hij dan alleen maar verkering met Emma wilde, want hij vond haar heel leuk. Dus had Emma net zo lang gewacht tot hij van gedachten veranderde, maar toen had hij ineens Jaimy gevraagd. Die ook nog 'ja' had gezegd! Eerst was Anne er best jaloers op geweest op haar tweelingzus dat Emma al wel had gezoend en zij zelf niet. Stiekem had ze altijd een beetje gehoopt dat zij de eerste van hun tweeën zou zijn die met een jongen zou zoenen. Maar toen Lucas haar op zo'n stomme manier aan de kant had gezet en Emma daarnaast ook nog eens heel erg was bedrogen door haar beste vriendin, vond Anne het alleen maar zielig voor haar. Ze was al sinds groep zes beste vriendinnen met Jaimy, die trouwens nooit had gezegd dat ze Lucas ook wel zag zitten. Dit was gewoon een rotstreek! Het ergste was nog dat Jaimy had gezegd dat ze niet begreep wat het probleem was. Lucas en zij waren verliefd op elkaar, en hij was dus niet op Emma. Big deal! Het was maar goed dat een week later de zomervakantie was begonnen, want Emma zou het vast niet overleven als ze die twee de hele tijd hand in hand op school zou moeten zien.

'We vinden gewoon een veel leukere jongen voor je', zei Anne troostend tegen haar zus. 'Na de vakantie weet je niet eens meer wie Lucas is.'

Emma knikte een beetje triest. Anne wist eigenlijk niet wat Emma erger vond: dat ze geen verkering had met de jongen op wie ze verliefd was of dat ze haar beste vriendin kwijt was.

‘Maar we gaan niet alleen voor mij op zoek’, zei Emma. Ze keek al wat vrolijker. ‘Het wordt weleens tijd dat we voor jou een leuke jongen vinden. Jij moet ook een keer met iemand zoenen.’

‘Ssst.’ Gegeneerd keek Anne om naar hun ouders. Die waren allebei verdiept in hun boek en leken hen niet te horen, maar het laatste wat Anne wilde, was dat hun vader zich er zo meteen mee ging bemoeien. Voor je het wist, ging hij vertellen over zijn eerste zoen en dat wilde ze helemaal niet weten. Hij was heus wel oké als vader, maar no way dat ze dit soort dingen met hem ging bespreken. Ook niet met haar moeder, trouwens. Alleen met Emma wilde ze hierover praten, en met Suze en Amira, haar beste vriendinnen. Suze had twee maanden verkering gehad met Ralph, die een klas boven hen zat. Met hem had ze gezoend. Zelfs Amira had een paar weken geleden haar eerste kus gehad, van een jongen uit de parallelklas, Javier. Ze was helemaal blij en opgewonden toen ze Anne had gebeld, maar ook een beetje bang. Als haar vader erachter zou komen, had ze een groot probleem. Anne begreep niet precies hoe het zat, maar het had te maken met Amira’s Marokkaanse achtergrond. Ze mocht van haar vader niet omgaan met niet-Marokkaanse jongens. Als hij erachter zou komen dat ze verliefd was op een jongen met een Spaanse moeder en een Nederlandse vader, zou hij dat niet bepaald leuk vinden. Anne

vond het zielig voor Amira dat ze thuis zoveel problemen had, maar voor zoenen met Javier zou ze zelf wel een ruzie met haar vader overhebben. Wat een lekker ding was dat.

Haal je maar niks in je hoofd, zei ze in gedachten echter tegen zichzelf. Jongens als Javier zagen haar niet eens staan. Ze was klein, had een rare neus en korte benen en was zo plat als een dubbeltje. Anders dan Amira, die al twee jaar een beha droeg. En ook Suze had al borsten. Maar hoe ze het ook bekeek voor de spiegel, bij haar was nauwelijks iets te zien.

‘Simone zei dat er iets van zes Nederlanders in het animatieteam zitten’, haalde Emma haar uit haar gedachten. ‘Dus we hoeven helemaal geen Frans te praten. Handig.’

‘Wie is Simone?’

‘Dat meisje op die fiets dat hier net was.’ Emma keek haar zus wat vermoeid aan. ‘Luister je eigenlijk wel als ik iets zeg?’

‘Zes Nederlanders in het animatieteam. Gelukkig maar, want in het Frans kan ik misschien net een stokbrood bestellen.’

‘Une baguette, s’il vous plaît’, zei Emma in een perfecte imitatie van mevrouw Ducroix, hun lerares Frans. Anne gierde het uit.

‘Wat is er zo grappig?’ vroeg Hanneke, die haar boek opzij had gelegd en hun kant op was gelopen.

‘Dit.’ Emma stak haar de folders toe. ‘Ze organiseren allemaal coole dingen op deze camping. Dan hoeven jullie twee weken geen last van ons te hebben.’

‘Drie weken’, verbeterde Anne haar.

Haar moeder keek haar met een schuine blik aan, maar zei niks. Anne wist heus wel dat ze niet overstag zou gaan. Twee weken op zo'n 'feestcamping', zoals hun ouders dat noemden, en daarna nog minstens een week op kleine campinkjes in de natuur, dat was de afspraak. Kleine, sááie campinkjes.

'Kijk,' wees Emma op een van de folders, 'als je een weekpas koopt, mag je daarna overal gratis aan meedoen. Veel voordeliger dan alles los betalen.'

Anne keek naar het gezicht van haar moeder, die de folders vluchtig doorlas. Uiteindelijk knikte ze langzaam. 'Oké, twee van die weekpassen, dus. Waar kunnen we die kopen?'

HOOFDSTUK 2

‘Hé!’ Van een afstandje zwaaide Simone, en Emma zwaaide enthousiast terug. Ze kwam meteen op hen af. ‘Wat leuk dat jullie er zijn.’

Emma knikte. ‘We hebben meteen zo’n weekpas gekocht. Dit is Anne, trouwens. Mijn zus.’

‘Dat zie ik’, lachte Simone. ‘Ik hoef niet te vragen of jullie een tweeling zijn. Gelukkig kan ik jullie herkennen aan jullie kleding. Emma met de roze top, Anne met de gele.’

Emma knikte. De eerste acht jaar van hun leven hadden ze in exact dezelfde kleding gelopen, omdat hun moeder dat zo schattig vond staan. Maar toen ze voor hun achtste verjaardag nieuwe kleren mochten uitzoeken, hadden ze allebei iets heel anders gekozen. Vanaf dat moment hadden ze geweigerd om hetzelfde te dragen. De juf van hun klas had dat vast heel fijn gevonden, want ze kon hen nooit uit elkaar houden. Nu hoefde ze alleen nog maar ’s ochtends te vragen wie wie was, en kon ze hen de rest van de dag aan hun kleding herkennen. Niet dat ze altijd eerlijk waren geweest, trouwens. Heel vaak had Emma snel gezegd dat ze Anne was en gingen ze een dagje als

elkaar door het leven. Maar meestal werden ze verlinkt door klasgenoten, die minder moeite hadden om hen uit elkaar te houden.

‘Waar hebben jullie zin in?’ vroeg Simone. Ze wees naar het bord achter haar. ‘Er vertrekt zo een groepje om te gaan kanoën, ik kan vragen of daar nog plek is. Of jullie kunnen meedoen aan het beachvolleybal, over een kwartiertje op het strand.’

Emma keek Anne aan. ‘Wat wil jij? Beachvolleybal?’

Anne knikte. Als ze eerlijk was, hield ze niet zo van bootjes. ‘Ja, goed idee.’

‘Goede keus’, zei Simone. ‘Ik begeleid dat samen met Valentijn, en ik wilde net die kant op gaan. Valentijn is...’ Ze keek zoekend om zich heen. ‘Nou ja, die zie ik even niet. Ik stel hem zo wel aan jullie voor. Lopen jullie mee?’

Emma knikte. Ondertussen liet ze haar blik over het terrein gaan. Het was druk bij het hoofdgebouw, waar de post van het animatieteam zat. Zo te zien waren er heel veel jongens en meiden van hun leeftijd op de camping. Ze hoorde veel Nederlands en een beetje Engels, Frans en een taal die ze niet precies kon duiden. Italiaans? In elk geval zouden ze hier veel jongeren leren kennen. Sinds ze gistermiddag waren aangekomen op de camping had ze zich behoorlijk verveeld, maar daar leek nu gelukkig een einde aan te komen.

‘Is dit jullie eerste keer op Camping Provence du Sud?’ vroeg Simone toen ze met z’n drieën koers zetten naar het strand. Er hadden zich nog meer kinderen aangemeld voor het beachvolleybal, maar zij waren al vertrokken.

Emma knikte. 'Ja. Vorig jaar stonden we op een camping hier in de buurt, iets meer bij Marseille. Maar daar was het echt saai.'

Simone lachte. 'Dat vonden je ouders waarschijnlijk niet.'

'Nee, die houden van rustige campings. Maar dit jaar mochten wij kiezen.'

'Echt? Dat is wel heel aardig van je ouders.'

Emma knikte. 'Maar het is niet voor de hele vakantie, hoor. Eerst twee weken hier en dan staan we nog minimaal een week op campings die zij willen. Ergens bij de Alpen. Dus dat zal wel weer saai worden.'

'Er is daar vast ook genoeg te doen', zei Simone. 'In de Alpen kun je mooie wandelingen maken.'

'Precies wat mijn ouders leuk vinden.'

'Maar je kunt er ook raften en kanoën. Vorig jaar heb ik ook een paar weken op een camping in de Zwitserse Alpen gewerkt. Je weet niet wat je meemaakt als je gaat raften op van die bergbeekjes. Die stromen een stuk sneller dan je denkt.'

'Werk je elk jaar in het buitenland?' vroeg Emma nieuwsgierig. 'Dat lijkt me cool.'

Ze had eigenlijk nog geen idee welke richting ze later op wilde. Maar werken en tegelijk iets van de wereld zien, dat klonk best gaaf.

'Vorig jaar was het eerste jaar', antwoordde Simone. 'Ik had mijn havodiploma gehaald, maar wist niet wat ik daarna wilde gaan doen. Dus ging ik de hele zomer op een camping werken, en de rest van het jaar heb ik in Nederland gewerkt. Dit jaar ben ik van mei tot septem-

ber op deze camping en daarna begin ik aan mijn nieuwe opleiding.’

‘Zeker iets met toerisme?’ vroeg Anne.

‘Fout’, lachte Simone. ‘Ik heb me aangemeld voor de pabo, ik wil juf worden. Reizen is heerlijk en ik zou er zeker mijn werk van willen maken, maar ik geloof dat er in die sector niet zoveel banen zijn. In elk geval is dit de ideale vakantiebaan.’

‘Dat kan ik me voorstellen’, zei Emma. ‘Je mag de hele dag leuke dingen doen.’

Simone knikte. ‘En het is ook supergezellig met het animatieteam. Allemaal jonge mensen uit verschillende landen, en iedereen is continu in de vakantiesfeer.’

Ze waren op het strand aangekomen, waar al een volleybalnet was gespannen. Er stond een groepje jongeren rondom een jongen die uitleg aan het geven was. Net toen ze aan kwamen lopen, brak het groepje op.

‘Dat is Valentijn’, zei Simone, wijzend naar de jongen. ‘Hij zit ook in het animatieteam. Hij heeft net de regels uitgelegd, maar ik denk dat jullie die zo ook wel weten. Erg ingewikkeld zijn ze niet.’

‘We hebben met gym ook volleybal gehad’, zei Anne.

‘Dan ken je de regels dus. Willen jullie met elkaar in het team, of tegen elkaar?’

‘Tegen elkaar’, zei Emma voordat Anne kon antwoorden. Haar zus knikte meteen. Anders zouden ze straks weer de hele tijd als één worden gezien.

‘Valentijn!’ riep Simone. ‘Hier zijn nog twee deelnemers.’

De jongen keek om. Emma kneep haar ogen een beetje samen en staaarde naar hem. Hij had kort, blond haar en

een bruin gezicht. Hij droeg een T-shirt met het logo van de camping erop, en daaronder waren zijn spieren goed te zien. Een beetje zoals Lucas, die was ook behoorlijk gespierd.

Even trok ze haar neus op. Ze wilde helemaal niet aan Lucas denken nu.

Valentijn kwam hun kant op en stak zijn hand uit. 'Hi, welkom. Ik ben Valentijn.'

Ze stelden zich allebei voor. Hij legde kort uit dat er vier teams waren, die om de beurt speelden. Uiteindelijk zou er dan een winnaar van het mini-toernooitje uit de bus komen. Emma pakte het blauwe hesje aan dat Valentijn aan haar gaf en voegde zich bij het groepje van zes kinderen met zo'n zelfde hesje.

'Hoi, ik ben Emma.'

De rest zei ook hun naam. Emma keek het groepje rond. Het waren vier jongens en twee meisjes, allemaal Nederlands. Twee jongens waren wat ouder, schatte ze in. Misschien zestien. Eén meisje leek haar hooguit tien jaar, de anderen waren allemaal van haar eigen leeftijd. Ze keek naar de twee oudere jongens, Daan en Thiemen. Jaimy had afgelopen jaar een paar weken verkering gehad met een jongen uit vier havo, Hugo. Hij was zestien en volgens Jaimy kon je wel merken dat hij meer ervaring had. Veel beter dan de jongens van hun eigen leeftijd, had ze gezegd. Emma trok een gezicht. En er vervolgens wel met háár vriendje vandoor gaan.

Ze schudde haar hoofd. Nu deed ze het weer! Niet aan Lucas denken, of aan Jaimy. Wat haar betrof konden ze neervallen. Ze interesseerden haar niet meer. Ze was hier op vakantie om lol te maken met anderen. Opnieuw keek

ze naar de twee jongens. Daan zag er leuk uit, Thiemen was een beetje een nerd. Meer iets voor Anne, dacht ze. Haar zus zou haar vermoorden als ze zoiets hardop zou zeggen, maar Emma wist zeker dat Anne verliefd zou kunnen worden op zo'n studiebol. Dat was ze zelf immers ook. Het was natuurlijk ook niet voor niks dat zij op het vwo zat en Emma op de havo.

'Team 1, jullie mogen beginnen!' riep Valentijn. Snel schoof Emma haar gedachten aan school aan de kant. Daar hoefde ze over vijf weken pas weer aan te denken. Nu was het lang leve de lol.

Ze trok haar jeansshort en tanktop uit, trok het blauwe hesje over haar bikini en liep naar de positie achter in het veld. 'Ik serveer wel!' riep ze.

Met gym was ze altijd erg goed in volleybal, en dit was een mooie manier om zichzelf bij Daan in de kijker te spelen. Ze wachtte op het fluitsignaal van Valentijn en poeierde de bal het net over.

Tien minuten later liet Emma zich zwetend in het zand vallen. 'Yes, gewonnen!'

'Dit is pas de eerste ronde, hè?' zei Valentijn lachend. 'Maar je bent wel fanatiek, moet ik zeggen.'

Emma stond op en klopte het zand van haar benen. 'Ik hou gewoon niet van verliezen.'

Ze liep naar de kant om plaats te maken voor het volgende team, waar Anne in zat. Met haar hand wiste ze het zweet van haar voorhoofd. Ze hoopte maar dat ze geen vuurrode kop had, dat zag er niet uit. Maar ze hadden mooi wel met drie punten verschil van het andere team gewonnen.

‘Jij zit zeker op volleybal?’ hoorde ze een stem achter zich.

Emma keek om. Het was Daan. Van dichtbij was hij nog knapper dan van een afstandje, met zijn bruine haar en donkere ogen. Ze haalde haar schouders op en hoopte dat het er nonchalant uitzag. ‘Nee, hoor.’

‘Je bent er anders behoorlijk goed in.’

Emma wilde iets heel slim of gevats zeggen, maar ze kon niks bedenken. Daarom mompelde ze wat, waarvoor ze zichzelf dan wel weer voor haar kop kon slaan. Een leuke jongen maakte een praatje en zij stond wat onduidelijks uit te kramen. Uiteindelijk vroeg ze: ‘Zit jij op volleybal?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Voetbal.’

‘O.’ Emma keek meteen naar zijn benen. ‘Leuk’, zei ze.

Opnieuw kreunde ze inwendig. Leuk? Kon ze echt niks beters bedenken?

Daan liet zich in het zand ploffen en richtte zijn aandacht op de twee teams die bezig waren. Emma ging ook zitten. Onopvallend staarde ze naar Daan. Hij was zijn interesse in haar alweer verloren, dat was duidelijk. En ze kon het hem niet kwalijk nemen. Natuurlijk kwamen er nu allemaal dingen in haar hoofd op die ze had kunnen zeggen, maar ja, nu was het te laat.

Ze zuchtte en leunde achterover op haar ellebogen. Vanuit haar ooghoeken keek ze naar Daan. Hij was wel superleuk. Ze zou echt wel een nieuwe kans krijgen en dan zou ze wél weten wat ze moest zeggen. Ze lachte bij zichzelf. Daan was haar nieuwe project, en ze had twee weken de tijd.